

HỒI 30 (B)

ĐÔNG TÂY VĨNH CÁCH NHƯ SÂM THƯƠNG

Người kia nói:

- Hừ, còn điều thứ hai?

Tạ Tôn nói tiếp:

- Các người giao Đại Ý Ti qua đây, tha cho tội bà ta thất trinh, từ nay không được truy cứu nữa.

Người kia giận dữ nói:

- Việc này không thể được. Đại Ý Ti phạm vào đại qui của tông giáo, phải chịu tội thiêu sống, có liên quan gì đến Minh giáo Trung Thổ các người đâu? Còn điều kiện thứ ba?

Tạ Tôn nói:

- Điều kiện thứ hai nếu không bằng lòng, việc gì phải hỏi đến điều thứ ba?

Người kia nói:

- Được rồi, ví thử như bằng lòng điều kiện thứ hai, điều kiện thứ ba nói ta nghe thử nào.

Tạ Tôn nói:

- Điều kiện thứ ba ư? Chuyện này rất dễ dàng. Các người đem một chiếc thuyền nhỏ đi theo thuyền của chúng ta. Đi khoảng năm mươi dặm, nếu như bọn ta không thấy thuyền lớn các người đuổi theo, sẽ đem những người bị bắt thả xuống thuyền nhỏ, muốn đi đâu thì đi.

Người kia giận dữ nói:

- Nói quấy nói quả, nói quấy nói quả.

Bọn Tạ Tôn nghe rồi ai nấy ngạc nhiên, không hiểu y định nói gì. Triệu Mẫn cười nói:

- Gã này học nói tiếng Trung Quốc nhưng học chưa đi đến đâu. Y định bảo mình “nói quấy nói quả” lại nói thành “nói quấy nói quả”.

Tạ Tôn và Trương Vô Kỵ nghĩ nàng nói không sai, tuy cục thế đang lúc gay go nhưng cũng nhin không nổi cười sảng sặc. Người nói câu "nói quấy nói quả" kia là người đứng cuối cùng trong mười hai Bảo Thụ Vương là Câu Minh Vương, thấy bọn Tạ Tôn cười càng giận thêm, huýt một tiếng còi, cùng người thứ mười một là Tề Tâm Vương nhảy qua bên thuyền.

Trương Vô Kỵ liền tiến lên, tả chưởng đánh vào ngực Tề Tâm Vương nhưng Tề Tâm Vương không né tránh, giơ tay trái chộp lên đầu chàng. Trương Vô Kỵ thấy chưởng của mình sẽ đánh tới ngực y trước, nào ngờ Câu Minh Vương ở bên cạnh song chưởng cùng đánh ra đỡ ngay chưởng của chàng, còn năm ngón tay của Tề Tâm Vương vẫn vồ lên đầu Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ tiến lên một bước, tránh được, nào ngờ hai người công thủ liền lạc, chẳng khác gì một người bốn tay bốn chân. Ba người nhanh như chớp đã trao đổi liền bảy tám chiêu.

Trương Vô Kỵ trong bụng kinh hãi thâm, hai người này tuy so với Phong Vân tam sứ không bằng nhưng võ công mười phần quái dị, rất giống Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp, nhưng khi sử dụng lại biến đổi khác hẳn, không thể mò ra được chút đầu mối nào, mặc dầu chiêu số ác liệt khéo léo không bằng được Càn Khôn Đại Na Di. Hai người đánh chẳng khác gì người điên ngẫu nhiên học được Càn Khôn Đại Na Di nhưng học chưa đến đâu, thần trí hỗn loạn, đánh đấm lung tung thành ra không biết cách nào mà chống đỡ.

Thế nhưng hai người liên thủ hết sức khít khao, cũng không khác gì Phong Vân tam sứ. Trương Vô Kỵ hết sức đề ngự nhưng chỉ ngang tay, hi vọng đánh thêm hai ba chục chiêu nữa sẽ chiếm được thượng phong. Ngay khi đó, Phong Vân tam sứ cùng hú lên, nhảy vọt lên thuyền, xông cả vào định cướp lại Bình Đăng Vương để chuộc cái tội lỗi tay đánh trúng y.

Tạ Tôn liền cầm Bình Đăng Vương lên quay ngang, làm thành một vòng tròn thật lớn. Phong Vân tam sứ lần này làm sao dám tấn công một cách khinh suất, chỉ né qua né lại tìm sơ hở để xông vào.

Bỗng nghe Câu Minh Vương hự lên một tiếng, trúng một ngọn cước ngã lăn xuống. Trương Vô Kỵ cúi xuống định bắt sống y, Lưu Vân Sứ và Huy Nguyệt Sứ hai người cầm lệnh bài nhảy tới, còn Diệu Phong Sứ ôm được Câu Minh Vương nhảy trở về thuyền. Lần này Tề Tâm Vương và Vân Nguyệt hai sứ liên thủ, phối hợp không được chặt chẽ như ba người Phong Vân Nguyệt, chỉ đánh vài hiệp, xem chừng khó mà thủ thắng nên cùng hú lên một tiếng nhảy ngược trở về thuyền.

Trương Vô Kỵ định thần rồi nói:

- Những người này giống như từng học Càn Khôn Đại Na Di nhưng lại học không đúng, quả thực rất khó đối phó.

Tạ Tôn nói:

- Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp của bản giáo vốn gốc ở Ba Tư. Mấy trăm năm trước truyền vào Trung Thổ rồi, ngay tại bản quốc Ba Tư lại bị thất truyền, cứ như Đại Ý Ti nói thì chỉ còn sót lại những phần thô thiển chẳng đâu vào đâu, nên họ sai nàng trở lại Quang Minh Đỉnh để lên lấy lại tâm pháp.

Trương Vô Kỵ nói:

- Bọn họ căn cơ võ công thật là nông cạn, quả đúng là chỉ mới học được chút ít bên ngoài, nhưng vận dụng lại hết sức khéo léo. Hiên nhiên bên trong có điều gì hết sức quan trọng mà mình chưa tìm ra. Ôi, trong Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp cấp thứ bảy có một số con chưa luyện tới, không lẽ lại là ở trong chỗ này?

Nói xong chàng ngồi xuống sàn thuyền, ôm đầu suy nghĩ. Bọn Tạ Tốn không ai dám nói năng gì sợ chàng không tập trung được tinh thần. Đột nhiên Tiểu Siêu hoảng hốt kêu lên “Ồi chà” một tiếng, Trương Vô Kỵ ngẩng đầu lên nhìn thấy Phong Vân tam sứ áp giải một người ra trước mặt mười một Bảo Thụ Vương. Người đó lưng còng, tay chống gậy chính là Kim Hoa bà bà. Người ngồi ở ghế thứ hai là Trí Tuệ Bảo Thụ Vương lên tiếng hỏi mấy câu, Kim Hoa bà bà nghiêng đầu la lớn:

- Người nói gì ta không hiểu?

Trí Tuệ Vương cười khẩy một tiếng, đứng phắt dậy, giơ tay trái ra, đã lột ngay nắm tóc bạc trên đầu Kim Hoa bà bà xuống, lộ ra mái tóc đen nhánh. Kim Hoa bà bà vừa nghiêng qua bên phải tránh, tay phải của Trí Tuệ Vương đã thò ra lột một lớp da trên mặt bà ta. Bọn Trương Vô Kỵ ai nấy đều nhìn rõ, lớp da Trí Tuệ Vương lột kia chỉ là một mặt nạ, trong nháy mắt Kim Hoa bà bà đã biến thành một người đàn bà da trắng như mỡ đông, mắt to má hồng, xinh đẹp không đâu kể xiết.

Đại Ý Ti bị y vạch lộ bộ mặt thật, đành vứt quai trượng xuống, chỉ cười nhạt không nói gì. Trí Tuệ Vương nói mấy câu, bà ta liền dùng tiếng Ba Tư đáp lại. Hai người một hỏi một trả lời, nhưng xem thần sắc những Bảo Thụ Vương mỗi lúc một thêm trịnh trọng. Triệu Mẫn đột nhiên hỏi:

- Tiểu Siêu cô nương, họ nói gì thế?

Tiểu Siêu khóc nói:

- Quận chúa thật thông minh, chuyện gì cũng biết hết nhưng sao không ngăn đừng để Tạ lão gia nói ra?

Triệu Mẫn lạ lùng hỏi:

- Ngăn đừng nói cái gì?

Tiểu Siêu nói:

- Bọn họ vốn không biết Kim Hoa bà bà là ai cả, về sau biết được bà ta là Tử Sam Long Vương nhưng đâu có biết Tử Sam Long Vương lại là thánh nữ Đại Ý Ti. Bà bà khổ tâm cũng chỉ mong đánh lừa được bọn họ. Tạ lão gia đề cập đến điều kiện thứ hai là yêu cầu họ thả thánh nữ Đại Ý Ti ra, tuy có lòng tốt nhưng không lừa được Trí Tuệ Bảo Thụ Vương. Tạ lão gia mắt không nhìn thấy nên không biết Kim Hoa bà bà hóa trang thật hay, che dấu được mọi người. Triệu cô nương, cô nhìn thấy rõ như thế không lẽ không nghĩ ra sao?

Kỳ thực khi Triệu Mẫn nghe Tạ Tốn kể chuyện biết được Kim Hoa bà bà chính là thánh nữ Đại Ý Ti của tông giáo Ba Tư nhưng lại không nghĩ ra là dưới mắt người Ba Tư thì chưa biết chân diện mục của bà ta thế nào. Nàng định lên tiếng cãi lại nhưng thấy giọng nói của Tiểu Siêu thật là bi thương, xem ra giữa nàng và Kim Hoa bà bà có một liên quan thật mật thiết nên chỉ nói:

- Tiểu Siêu muội tử, tôi quả thực không nghĩ đến. Nếu như có ý gia hại Kim Hoa bà bà thì trời không cho tôi được chết yên chết lành.

Tạ Tốn lại càng ăn năn, không nói lên một lời nào nhưng trong bụng đã định thâm dù cho tính mạng mình không còn cũng nhất quyết cứu cho được Đại Ý Ti thoát hiểm. Tiểu Siêu khóc nói:

- Bọn họ trách cứ Kim Hoa bà bà nói sao dám lấy chồng, lại phản giáo, muốn... muốn đem ra thiêu sống.

Trương Vô Kỵ nói:

- Tiểu Siêu, cô đừng quá hốt hoảng, một khi có cơ hội, tôi sẽ nhảy qua cứu bà bà ngay.

Chàng gọi là “bà bà” kỳ thực lúc này đã nhìn thấy bản lai diện mục của Tử Sam Long Vương rồi, tuy đã trung niên, nhưng phong tư yếu điệu chẳng khác gì Triệu Mẫn, Chu Chỉ Nhược xem chỉ đáng chị của Tiểu Siêu thôi. Tiểu Siêu nói:

- Không được, không được đâu. Mười một Bảo Thụ Vương lại thêm Phong Vân tam sứ giả, công tử đấu không lại, có qua chỉ thêm uổng mạng, lúc này họ đang bàn tính làm sao cướp lại Bình Đẳng Vương đó.

Triệu Mẫn hậm hực nói:

- Hừ, dẫu Bình Đẳng Vương có sống sót mà về trên mặt có in mấy hàng chữ cũng xấu hổ đến chết được.

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Trên mặt có in hàng chữ ư?

Triệu Mẫn nói:

- Gã sứ giả râu vàng kia dùng thánh hỏa lệnh đánh trúng má y... A! Tiểu Siêu!

Đột nhiên nàng nghĩ ra một chuyện vội hỏi:

- Tiểu Siêu muội tử, cô có biết chữ Ba Tư không?

Tiểu Siêu đáp:

- Có biết.

Triệu Mẫn nói:

- Cô xem đây, trên mặt Bình Đẳng Vương có in những chữ gì?

Tiểu Siêu nâng đầu Bình Đẳng Vương lên nhìn trên má y, thấy má y sưng vù, trên có in ba hàng chữ Ba Tư. Thì ra trên những thánh hỏa lệnh đều có khắc chữ, Diệu Phong Sứ đánh nhằm Bình Đẳng Vương nên chữ trên thánh hỏa lệnh in lên mặt y. Có điều chỗ thánh hỏa lệnh chạm vào mặt chỉ chừng ngang hai tấc, dài ba tấc nên những hàng đó chữ có chữ không.

Khi Tiểu Siêu đi cùng với Trương Vô Kỵ vào trong bí đạo nơi Quang Minh Đỉnh, nàng đã từng đọc Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp mấy lần, tuy chưa được Trương Vô Kỵ chỉ bảo, tự mình cũng chưa tập luyện nhưng môn võ công tâm pháp đó nàng nhớ rất kỹ. Khi Trương Vô Kỵ trong đường hầm học tới cấp thứ bảy gặp chỗ nghi nan bỏ qua không luyện, Tiểu Siêu từng ghi nhớ hết, bây giờ đọc những hàng chữ trên mặt Bình Đẳng Vương nàng chợt kêu lên:

- Cái này là Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp.

Trương Vô Kỵ lạ lùng:

- Cô bảo đây là Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp ư?

Tiểu Siêu nói:

- Không, không phải. Em vừa thoát nhìn tưởng là thế nhưng hóa ra không phải. Dịch thành tiếng Trung Quốc ý tứ như sau: “muốn phải thì trước, muốn trái thì sau, ba giả bảy thật, trong không sinh có”... rồi cái gì “trời vuông đất tròn...” bên dưới không đọc rõ nữa.

Mấy hàng chữ đó chẳng qua chỉ độ mười chữ nhưng Trương Vô Kỵ nghe rồi chẳng khác nào đầy trời mây đen, nay có một làn chớp lóe lên, tuy rằng ánh sáng qua rồi bốn bề lại tối đen như mực, nhưng mấy ánh chớp đó cũng khiến chàng nhìn được phương hướng mà đi nên lẩm bẫm đọc:

- Ứng tả tắc hậu, tu hữu nãi tiên...

Cô hết sức nghĩ cho ra mấy câu khẩu quyết đó làm sao phối hợp được với võ công Càn Khôn Đại Na Di, có lúc tưởng như đã nghĩ ra, nhưng rồi lại không phải, xem ra hai bên không ăn khớp với nhau. Đột nhiên Tiểu Siêu kêu lên:

- Công tử, đề ý! Bọn họ truyền lệnh, Phong Vân tam sứ tới tấn công công tử, còn Càn Tu Vương, Trấn Ác Vương, Công Đức Vương qua đoạt lại Bình Đẳng Vương.

Tạ Tồn liền cầm Bình Đẳng Vương giơ lên ngang ngực, vút thanh đao Đồ Long cho Vô Kỵ nói:

- Con dùng đao chém thật hăng.

Triệu Mẫn cũng giao thanh Ý Thiên kiếm cho Chu Chỉ Nhược. Hai nàng bây giờ cùng hội cùng thuyền, sát cánh nghinh địch là trên hết. Trương Vô Kỵ nhận lấy thanh đao Đồ Long, đầu óc đầu đầu cắm luôn vào lưng, miệng vẫn lẩm bẫm:

- Tam hư thất thực, vô trung sinh hữu...

Triệu Mẫn nóng ruột kêu lên:

- Chàng ngốc ơi, bây giờ đâu còn là lúc nghiền ngẫm võ công, mau mau chuẩn bị nghinh địch đi thôi.

Nói chưa dứt lời, Càn Tu, Trần Ác, Công Đức tam vương đã tung mình nhảy qua, giơ chưởng tấn công Tạ Tôn. Ba người đó sợ làm Bình Đẳng Vương bị thương cho nên không dùng binh khí, chỉ sử dụng quyền chưởng, nếu một người nào nắm được Bình Đẳng Vương là ra sức kéo về. Chu Chỉ Nhược thủ tại bên cạnh Tạ Tôn, mỗi khi nguy cấp thì lại giơ kiếm đâm vào Bình Đẳng Vương. Như thế Càn Tu Vương, Trần Ác Vương không thể không xuất chưởng tấn công Chu Chỉ Nhược để kiếm của nàng khỏi đâm vào người đồng bọn.

Ở mé bên kia, Trương Vô Kỵ cùng ba sứ giả tụ lại một chỗ. Bốn người mấy lần đụng tay, ai nấy đều ném mùi kinh lực của Trương Vô Kỵ nên không còn ai dám thờ ơ nữa. Chỉ qua mấy hiệp, Huy Nguyệt Sứ đánh ra một lệnh bài, cứ theo đúng đạo lý võ học, chiêu đó phải đánh vào vai trái Trương Vô Kỵ, nào ngờ thánh hỏa lệnh ở trên không lại quay vòng lại một cách kỳ lạ, nghe bạch một tiếng trúng ngay sau cổ chàng.

Trương Vô Kỵ bị đau nhói nhưng trong đầu lập tức hiểu ra, kêu lên:

- Muốn trái thì sau, muốn trái thì sau! Đúng rồi! Đúng rồi!

Chỉ trong khoảnh khắc chàng võ lữ ngay, những gì Phong Vân tam sứ sử dụng đây chẳng qua chỉ là công phu nhập môn của Càn Khôn Đại Na Di cấp thứ nhất, nhưng trên thánh hỏa lệnh có khắc những biến hóa lạ lùng, khiến cho càng thêm rắc rối. Chàng vừa nghĩ ra, bốn câu khẩu quyết Tiểu Siêu đọc lên lập tức minh bạch, nhưng cái gì “thiên phương địa viên” thì chàng chưa hiểu được định bụng phải tìm cách đọc được những chữ khắc trên thánh hỏa lệnh để thông hiểu tinh yếu võ công của Ba Tư.

Chàng liền rú lên một tiếng dài, hai tay thi triển cầm nã, “tam hư thất thực” đoạt luôn hai thanh thánh hỏa lệnh trên tay Huy Nguyệt Sứ, rồi tiếp theo “vô trung sinh hữu” lại cướp được hai thanh thánh hỏa lệnh của Lưu Vân Sứ. Hai người còn đang ngỡ ngàng, Trương Vô Kỵ đã bỏ luôn bốn chiếc thánh hỏa lệnh vào trong túi, hai tay nắm cổ hai người, ném ra ngoài.

Tất cả những người Ba Tư liền xì xồ ầm cả lên, Diệu Phong Sứ cũng vội vàng nhảy trở về thuyền. Lúc này Trương Vô Kỵ đã rõ được yếu quyết của họ, tuy rất hữu hạn, nhưng võ công của Diệu Phong Sứ đối với chàng không còn gì là kỳ bí nữa, tay phải thò ra đã nắm ngay được chân trái y, lôi y từ trên không về, giơ tay cướp luôn hai thanh thánh hỏa lệnh còn lại, cầm luôn người y đập xuống đầu Trần Ác Vương. Tam vương kinh hãi, vung tay một cái nhảy luôn trở về. Trương Vô Kỵ điểm huyệt Diệu Phong Sứ, ném xuống dưới chân.

Chàng đắc thắng phen này thật là đột ngột nên chỉ khoảnh khắc đang từ thế yếu chuyển sang thế mạnh, cả bọn vô cùng mừng rỡ, hỏi nguyên do. Trương Vô Kỵ cười nói:

- Nếu không vì trời xui đất khiến trên má Bình Đăng Vương bị trúng một đòn thì mình thật là khôn khổ. Tiểu Siêu, cô hãy dịch những chữ trên thánh hỏa lệnh này cho tôi nghe, mau đi, mau đi.

Mọi người nhìn vào những thánh hỏa lệnh, thấy không phải kim loại mà cũng không phải ngọc đá, cứng rắn vô cùng, sáu lệnh bài cái dài cái ngắn không đều nhau, trông như trong mà không trong, ở giữa mờ mờ hình ngọn lửa bốc lên, sắc lấp lánh thật là đẹp đẽ. Trên mỗi thanh lệnh bài khắc rất nhiều chữ Ba Tư, không nói đến tìm hiểu cho kỹ, chỉ dịch qua một lần cũng đã mất rất nhiều thời giờ.

Thế nhưng Trương Vô Kỵ biết rằng muốn thoát ra khỏi được cái khôn cảnh hiện thời, không thể nào không tìm hiểu cho ra nguyên ủy của võ công Ba Tư nên quay sang nói với Chu Chỉ Nhược:

- Chu cô nương, nhờ cô cầm Ỷ Thiên kiếm ghim vào cổ Bình Đăng Vương. Nghĩa phụ, nhờ cha như đao Đồ Long vào cổ Diệu Phong Sứ để kéo dài thời giờ.

Tạ Tôn và Chu Chỉ Nhược gật đầu đáp ứng. Tiểu Siêu cầm sáu thanh thánh hỏa lệnh lên, thấy thanh lệnh bài ngắn nhất trên khắc ít chữ nhất, lại đen sì trông không đẹp mắt chút nào, dịch từng câu cho Vô Kỵ nghe. Trương Vô Kỵ nghe xong không hiểu gì cả, cố gắng suy nghĩ nhưng không rõ nghĩa càng thêm hoảng hốt. Triệu Mẫn nói:

- Tiểu Siêu muội tử, cô giải thích thanh thánh hỏa lệnh đánh vào Bình Đăng Vương trước.

Câu nói đó khiến Tiểu Siêu bưng tỉnh, vội vàng coi các chữ khắc thấy thanh dài thứ hai hợp nghĩa vội vàng giải thích cho Vô Kỵ nghe, lần này chàng mười phần hiểu đến bảy tám. Đợi đến khi giải nghĩa xong, giải thích tiếp thanh dài nhất, Trương Vô Kỵ nghe qua vài câu mừng rỡ nói:

- Tiểu Siêu, văn tự trong sáu thanh thánh hỏa lệnh này, càng dài thì càng dễ. Những thanh này đều là công phu nhập môn cả.

Thì ra những thánh hỏa lệnh này là do Sơn Trung Lão Nhân Thôi Sơn ngày xưa đúc thành, trên khắc võ công tinh yếu một đời của y. Cả sáu thánh hỏa lệnh lần Minh giáo cùng truyền vào Trung Thổ một lúc, trước đây vẫn dùng làm lệnh phù của giáo chủ nhưng về sau, Minh giáo Trung Thổ không còn ai biết tiếng Ba Tư nữa. Mấy chục năm trước, thánh hỏa lệnh bị người của Cái Bang đoạt mất, lại do thương nhân Ba Tư mua được, nên quay trở về Minh giáo Ba Tư. Tổng giáo Ba Tư nghiên cứu văn tự trên đó mấy chục năm qua nên những người có võ công khá khá trong tổng giáo tiến bộ rất nhiều. Thế nhưng võ công khắc trên đó bác đại tinh thâm nên ngay cả người giỏi nhất là Đại Thánh Bảo Thụ Vương cũng chỉ học được ba bốn thành.

Còn như Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp, trước đây vốn là hộ giáo thần công của Minh giáo Ba Tư nhưng môn đó người thường không thể tu tập được. Giáo

chủ Minh giáo Ba Tư lại qui định chỉ do xử nữ đảm nhiệm, trước nay vốn chỉ là những cô gái võ công tầm thường nên tâm pháp truyền xuống rất là hữu hạn, ngược lại Minh giáo bên Trung Quốc lại còn giữ được toàn phần. Minh giáo Ba Tư kết hợp chưa tới một thành còn lại của Càn Khôn Đại Na Di với hai ba thành của võ công thánh hỏa lệnh thành một môn võ công kỳ dị cổ quái.

Trương Vô Kỵ ngồi xếp bằng nơi đầu thuyền, còn Tiểu Siêu đem thánh hỏa lệnh từng câu từng chữ dịch lại cho chàng nghe. Võ học trong thánh hỏa lệnh này vốn dĩ thật là kỳ diệu, thế nhưng nhất pháp thông, vạn pháp thông, những học vấn thâm áo đến chỗ cùng cực thì cũng đều quy về một mối. Trương Vô Kỵ thông hiểu Cửu Dương thần công, Càn Khôn Đại Na Di, lại thêm đạo lý Thái Cực Quyền, Thái Cực Kiếm của phái Võ Đương. Võ công thánh hỏa lệnh tuy có kỳ lạ thật, nhưng cũng chỉ là đỉnh cao của sở học bàng môn tả đạo, nói đến tinh thâm rộng rãi so ra kém xa ba môn võ học kia. Trương Vô Kỵ nghe Tiểu Siêu dịch xong cả sáu thanh thánh hỏa lệnh trong nhất thời chỉ nhớ được sáu bảy phần, biết rõ ràng thì lại chỉ được năm sáu phần, nhưng như thế thôi võ công của các Bảo Thụ Vương và Phong Vân tam sứ, dưới mắt chàng nay đã rõ như ban ngày không còn gì mù mờ nữa.

Chàng hết tâm hết ý để vào việc nghiên cứu võ học hết giờ này sang khắc khác, không còn biết đến chuyện gì chung quanh nhưng Triệu Mẫn và Chu Chỉ Nhược thì nóng ruột vô cùng. Bọn họ thấy Đại Ý Ti chân tay đã bị xích chặt, mười một Bảo Thụ Vương cùng họp bàn, Bảo Thụ Vương thứ mười một cởi trường bào ra, thay bằng nhuyến giáp, những người chung quanh đưa ra mười một món binh khí hình dáng quái dị. Kế đến những người Ba Tư dàn ra trước sau trái phải đầy tay cầm cung tên, nhắm thẳng vào mình, lại đến mười tên Ba Tư tay cầm búa dùi nhảy xuống nước, chỉ cần thủ lãnh hạ lệnh là bơi đến đục chìm thuyền.

Bồng Đại Thánh Bảo Thụ Vương ngồi chính giữa quát lớn một tiếng, chung quanh bốn bên trống đánh liên hồi, tù và thổi lên rầm rĩ. Trương Vô Kỵ kinh hoảng ngừng đầu nhìn lên thấy mười một Bảo Thụ Vương đều mặc áo giáp vàng sáng chói, tay cầm binh khí, nhảy lên trên thuyền. Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược tay cầm đao kiếm để vào cổ Bình Đăng Vương và Diệu Phong Sứ. Mười một vương kia nhìn thấy thế, tuy đã nhảy lên đầu thuyền rồi nhưng không dám đến gần mà tản ra thành hình bán nguyệt, mắt lăm lăm tìm cơ hội xông vào. Chu Chỉ Nhược, Triệu Mẫn thấy mười một người đó hình dáng hung hăng, thân thể to lớn đều không khỏi khiếp sợ.

Trí Tuệ Vương nói bằng tiếng Trung Quốc:

- Chúng mày mau mau thả giáo hữu chúng tao ra thì ta tha cho chúng mày khỏi chết. Những giáo hữu này bọn tao có khác gì con heo con chó, chúng bay kẻ đao vào cổ họ đâu có ích gì? Chúng bay có giỏi thì đem bọn họ giết đi. Trong thánh giáo Ba Tư những người như thế có cả nghìn cả vạn, giết một hai người đâu có sao.

Triệu Mẫn nói:

- Chúng mày đừng có lớn lối, định đánh lừa chúng tao. Chúng tao biết rồi, hai người này một người là Bình Đẳng Bảo Thụ Vương, một người là Diệu Phong Sứ trong Minh giáo địa vị rất cao. Mày bảo y là heo là chó là nói sai rồi, sai thật là sai.

Gã Trí Tuệ Vương học tiếng Trung Hoa toàn ở trong sách vở nên những tiếng “chúng mày” “bọn tao” đều là dùng những tiếng của bọn hạ lưu. Triệu Mẫn bắt chước giọng điệu của y khiến cho Tạ Tốn các người nghe thấy, dẫu đang trong cảnh nguy hiểm nhưng cũng nhin không nổi phải mỉm cười.

Trí Tuệ Vương nhú mày rồi nói:

- Trong thánh giáo có cả thầy ba trăm sáu mươi Bảo Thụ Vương, Bình Đẳng Vương đứng thứ ba trăm năm mươi chín. Bọn tao có một nghìn hai trăm sứ giả, gã Diệu Phong Sứ này võ công tầm thường, chẳng ra quái gì, chúng bay mau mau đem nó giết đi.

Triệu Mẫn đáp:

- Hay lắm, hay lắm. Các bạn cầm đao kiếm, mau đem hai gã vô dụng này giết đi.

Tạ Tốn đáp:

- Tuân lệnh.

Ông giơ thanh đao Đồ Long lên, nghe vù một tiếng chém hót ngang đầu Bình Đẳng Vương, chỉ cách không quá nửa tấc, một mảng lớn tóc bị cắt đứt gió biển thổi vào bay tứ tán. Tạ Tốn lại giơ đao lên chém bên trái một nhát, bên phải một nhát xuống hai bên vai Bình Đẳng Vương.

Hai nhát đao đó ai cũng tưởng sẽ chặt đứt hai cánh tay y nhưng khi đao vừa chạm vào người thì cổ tay hơi nghiêng đi, cắt đứt mỗi bên tay áo một mảnh. Ba nhát đao đó bộ vị chuẩn xác, chẳng nói gì người mù, đến như người mắt sáng cũng thật là khó mà làm được.

Bình Đẳng Vương chết đi sống lại, sợ tưởng như muốn ngất xỉu. Mười một Bảo Thụ Vương lẫn Phong vân tam sứ giả ai ai cũng há hốc mồm le lưỡi. Triệu Mẫn lại nói:

- Chúng bay đã thấy võ công Minh giáo Trung Thổ rồi. Đây là Kim Mao Sư Vương, ở Minh giáo đứng hàng thứ ba nghìn năm trăm lẻ chín, chúng bay nếu ý đông, sau này Minh giáo Trung Thổ sẽ đến Ba Tư trả thù, đánh cho tan tành tổng đàn chúng bay, chúng bay không đánh lại đâu, mau mau chịu thua đi là vừa.

Trí Tuệ Vương biết là Triệu Mẫn không nói thực nhưng nhất thời không biết làm sao. Gã Đại Thánh Bảo Thụ Vương bỗng nói vài câu, Tiểu Siêu kêu lên:

- Trương công tử, bọn họ định đục thuyền.

Trương Vô Kỵ hơi kinh hoàng, nếu như thuyền chìm, mọi người không ai biết bơi ắt sẽ bị bắt cả, vội nhún một cái đã vọt tới trước mặt Đại Thánh Vương. Trí Tuệ Vương quát lên:

- Mà làm gì đó?

Hai bên Công Đức Vương và Chương Hỏa Vương một người cầm roi, một người cầm chùy cùng xông lại. Lúc này Trương Vô Kỵ đã hiểu được võ công của Ba Tư rồi, không tránh né cũng không lách qua, chỉ vươn hai tay ra, nắm đúng ngay yết hầu của hai vương. Chỉ nghe keng một tiếng, thiết tiên của Công Đức Vương đã đụng phải bát giác chùy của Chương Hỏa Vương, lửa bắn tung tóe còn hai người thì bị chàng nắm trúng yếu huyệt, lôi sềnh sệch về. Trong lúc nhón nháo, Trương Vô Kỵ lại liên tiếp đá ra bốn cái, hai ngọn cước đá văng hai thanh đao trong tay Tề Tâm Vương và Trấn Ác Vương, còn hai cú đá văng Càn Tu Vương và Câu Minh Vương xuống biển.

Một Bảo Thụ Vương thân hình cao gầy liền xông tới, hai tay cầm hai đoản kiếm, đâm vào ngực Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ lại tung chân lên, đá vào cổ tay y. Người đó đột nhiên chập tay lại đâm vào bụng Trương Vô Kỵ. Chiêu đó biến hóa thật là linh động, Trương Vô Kỵ vội nhảy về sau mới tránh được. Thì ra y là Thường Thắng Bảo Thụ Vương, là người võ công cao cường nhất trong mười hai người của tông giáo Ba Tư. Trương Vô Kỵ liền khóa huyệt đạo của Công Đức và Chương Hỏa ném hai người vào khoang thuyền rồi lại tiến lên đấu tiếp với song kiếm của Thường Thắng Vương. Người này tuy cũng là một trong mười hai vương nhưng võ công cao siêu những người khác không sao bì kịp. Trương Vô Kỵ công ba chiêu, thủ ba chiêu, ba lần tiến, ba lần thoái, trong bụng khen thầm: “Gã Ba Tư Hồ nhân này giỏi thật”.

Chàng hiểu được võ công trên thánh hỏa lệnh nhưng chưa từng luyện tập lại gặp ngay cường địch, một mặt nhớ lại những gì mới biết, một mặt giao đấu với Thường Thắng Vương. Trong khoảng mười chiêu đầu, chàng chỉ nhờ vào nội lực thâm hậu, chiêu số xảo diệu để giữ sao cho được ngang tay không thắng không bại, đến hai mươi chiêu sau, bí quyết trên thánh hỏa lệnh phối hợp với Càn Khôn Đại Na Di càng lúc càng thuần thục, Thường Thắng Vương được tiếng là ‘thường thắng’ xưa nay chưa gặp đối thủ, lúc này bị đối phương ép cho bó chân bó tay, y chưa từng bị như thế bao giờ khiến cho vừa kinh dị, vừa sợ hãi. Đấu đến hơn ba chục chiêu, Trương Vô Kỵ tiến lên một bước, đột nhiên ngồi phịch xuống sàn, ôm chặt lấy đùi Thường Thắng Vương. Chiêu quái dị này vốn ghi trong thánh hỏa lệnh là công phu hết sức cao thâm, Thường Thắng Vương tuy biết nhưng chưa dám sử dụng bao giờ. Trương Vô Kỵ vừa ôm được mười ngón tay liền bấm ngay hai huyệt Trung Đô, Trúc Tân là phương pháp điểm huyệt của Trung Thổ. Nửa người bên dưới của Thường Thắng Vương liền tê dại, đành thở dài để cho bị bắt.

Trương Vô Kỵ bỗng nổi lòng yêu tài của y bèn nói:

- Người võ công giỏi lắm. Ta không muốn người bị mất tiếng, mau mau đi về.

Nói xong chàng buông tay ra, Thường Thắng Vương vừa cảm kích vừa xấu hổ, nhảy trở về thuyền. Đại Thánh Vương thấy Thường Thắng Vương hết sức chiến đấu mà vẫn thua, Công Đức Vương và Chương Hỏa Vương lại rơi vào tay địch, dầu có đục chìm thuyền thì ném chuột cũng vỡ òa, bốn người bọn Bình Đăng Vương cũng chết hết, liền ra lệnh gọi tất cả trở về thuyền mình.

Triệu Mẫn lớn tiếng nói:

- Chúng bay mau mau chấp thuận ba điều kiện của Kim Mao Sư Vương đem Đại Ý Ti đưa qua bên này.

Chín người Bảo Thọ Vương còn lại liền chụm đầu thương nghị một hồi, Trí Tuệ Vương nói:

- Ba điều kiện đó bọn ta có thể chấp thuận được, thế nhưng thanh niên kia võ công đúng là cùng phái với Ba Tư chúng ta, y học ở đâu thế bọn ta không hiểu rõ.

Triệu Mẫn cố nhin cười, giả vờ nghiêm trang đáp:

- Chúng bay không hiểu rõ, không thông suốt, không biết tí gì, không đâu vào đâu. Vị công tử thanh niên này là đệ tử thứ tám của Quang Minh sư giả bản giáo. Y còn bảy sư huynh, bảy sư đệ sắp đến rồi, khi đó thì tan tành loạn xạ, chúng bay chẳng sướng lắm sao, ô hô ai tai.

Trí Tuệ Vương vốn rất thông minh nhưng Hoa ngữ chưa được giỏi, Triệu Mẫn nói y chỉ hiểu bảy tám phần, cũng đoán được nàng khoác lác, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được, để cho đem Đại Ý Ti qua thuyền.

Hai tên giáo đồ Ba Tư liền dẫn Đại Ý Ti đưa qua bên thuyền Trương Vô Kỵ. Chu Chỉ Nhược rung trường kiếm một cái, leng keng hai tiếng chặt đứt ngay các khóa ở chân tay bà ta. Hai tên giáo đồ Ba Tư thấy kiếm sắc bén đến thế, sợ đến mất mật, vội vàng nhảy trở về thuyền.

Trí Tuệ Vương nói:

- Chúng mày mau mau khai thuyền, đi về Trung Thổ. Bọn tao sẽ cho thuyền nhỏ đi theo chúng mày.

Trương Vô Kỵ vòng tay nói:

- Minh giáo Trung Thổ vốn xuất phát từ Ba Tư, quý vị và chúng tôi tình như anh em, hôm nay hiểu lầm nhau, mong các vị đừng để bụng. Mai này có dịp mời lên Quang Minh Đỉnh, hai bên uống chén rượu chung vui. Những điều sai sót, xin tạ lỗi cùng quý vị.

Trí Tuệ Vương cười ha hả nói:

- Mày võ giỏi lắm, bọn tao thật là kính phục. Học mà được luyện tập, chẳng sướng lắm sao? Có bạn từ xa đến chơi, chẳng sướng lắm sao? Tan tành loạn xạ, chẳng sướng lắm sao?[4]

Trương Vô Kỵ khi mới nghe y dẫn chứng hai câu trong sách, nghĩ thầm người này đã biết được lời Khổng Tử, quả không phải dễ không ngờ y liền nói theo hai câu học của Triệu Mẫn, nhin không nổi phải phì cười. Triệu Mẫn nói:

- Câu mày nói hay lắm. Kẻ man di như Ba Tư mà biết thế thật là hiếm có. Chúc chúng mày đa phúc đa thọ, sống lâu thêm nhục, họa đến tổ tiên, không bệnh cũng chết.

Trí Tuệ Vương chỉ hiểu được “đa phúc đa thọ”, nghĩ chắc những chữ sau cũng đều là những câu chúc tụng, cười hì hì, luôn mồm “đa tạ, đa tạ”.

Trương Vô Kỵ sợ Triệu Mẫn cao hứng quá không biết sẽ giở thêm những trò điêu ngoa cổ quái gì khác, mình đang ở nơi giữa bầy lang hổ, đêm dài lắm mộng, chạy thoát sớm lúc nào hay lúc nấy nên vội vàng kéo neo, chuyển bánh lái, giương buồm cho thuyền từ từ dong ra. Những người Ba Tư ở chung quanh thấy chàng kéo neo dương buồm, một mình làm bằng cả chục người khác, thần lực kinh người đều lớn tiếng reo hò. Chỉ thấy dây buộc theo một chiếc thuyền nhỏ ném qua, Trương Vô Kỵ liền bắt lấy buộc nơi đuôi tàu kéo theo từ từ đi ra mỗi lúc một xa. Trong chiếc thuyền nhỏ chỉ có hai người, một nam một nữ, chính là Lưu Vân Sứ và Huy Nguyệt Sứ.

Trương Vô Kỵ cầm tay lái, cho thuyền đi về hướng tây, thấy các thuyền lớn của Ba Tư không đuổi theo, đi được mấy dặm, nhìn lại hướng Linh Xà đảo thấy thuyền địch chỉ còn nhỏ tí vẫn ở yên đó nên cũng an tâm.

Chàng bèn nhờ Tiểu Siêu giữ tay lái, vào trong khoang xem xét bệnh tình Ân Ly, thấy nàng nửa tỉnh nửa mê nằm thiêm thiếp, tuy không thấy bớt chút nào nhưng cũng không nặng thêm, nghĩ thầm trong chiếc thuyền lớn của Ba Tư có khi kiếm được thuốc men không chừng.

Đại Ý Ti đứng nơi đầu thuyền nhìn ra biển, nghe tiếng bước chân Trương Vô Kỵ đi lên trên sàn nhưng cũng không quay lại. Trương Vô Kỵ nhìn từ sau lưng thấy bà ta thật xinh đẹp, mái tóc dài bay phất phơ để lộ chiếc cổ trắng như ngọc, Tạ Tôn bảo là năm xưa được xưng đệ nhất mỹ nhân trong võ lâm quả thật không sai, nghĩ đến khi ở trên Quang Minh Đỉnh nơi Bích Thủy Hàn Đàm, tà áo tím phất phới như hoa, cầm thanh kiếm sáng loáng như tuyết thật quả điên đảo bao nhiêu anh hùng hào kiệt.

Thuyền đi đến chiều, tính ra phải cách đảo Linh Xà đến một trăm dặm, nhìn về phương đông, trên biển không thấy một cánh buồm nào, quả thực tổng giáo Ba Tư bị ép buộc không dám đuổi theo. Trương Vô Kỵ nói:

- Nghĩa phụ, mình đã tha bọn họ ra được chưa?

Tạ Tôn đáp:

- Được rồi, bọn họ dẫu muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp nữa.

Trương Vô Kỵ liền giải huyệt cho Bình Đăng, Công Đức, Chương Hỏa tam vương luôn cả Diệu Phong Sứ, luôn mồm xin lỗi, thả cho họ về chiếc thuyền nhỏ kéo theo sau đuôi. Diệu Phong Sứ nói:

- Những thánh hỏa lệnh đó do bọn ta trông coi, đánh mất tội nặng lắm, xin giao lại cho.

Tạ Tồn nói:

- Thánh hỏa lệnh là lệnh phù của giáo chủ Minh giáo Trung Thổ, hôm nay vật về chủ cũ, làm sao lại có thể giao cho người được.

Diệu Phong Sứ cứ nằng nặc đòi lại nhất định không chịu thôi. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm hôm nay mình phải làm cho y tâm phục, khỏi dây dưa rắc rối về sau liền nói:

- Nếu bọn ta giao lại cho người, các người bản lãnh thấp kém làm sao giữ được. Nếu như bị người ta cướp mất với ở trong tay Minh giáo thì cái nào hơn?

Diệu Phong Sứ nói:

- Người ngoài làm sao có thể cướp được?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nếu người không tin, để thử thì biết.

Chàng giao lại sáu thanh thánh hỏa lệnh cho Diệu Phong Sứ. Y mừng quá chỉ nói được một câu: “Đa tạ”. Trương Vô Kỵ tay trái móc nhẹ một cái, tay phải kéo về, lại lấy lại cả sáu chiếc lệnh bài.

Diệu Phong Sứ kinh hãi, giận dữ nói:

- Ta cầm chưa chặt, cái đó không tính.

Trương Vô Kỵ cười:

- Thế thử thêm lần nữa cũng có sao.

Chàng lại giao thánh hỏa lệnh lại cho y. Diệu Phong Sứ để bốn chiếc lệnh bài vào túi, trong tay cầm hai chiếc, thấy Trương Vô Kỵ giơ tay ra cướp, thánh hỏa lệnh bên trái liền đánh vào cổ tay chàng. Trương Vô Kỵ lật tay một cái, đã bắt được cánh tay y, cầm luôn hất lên, hai chiếc lệnh bài đụng nhau, nghe keng một tiếng chấn động cả người. Nội lực hùng hậu của Trương Vô Kỵ theo tay y mà truyền ra, Diệu Phong Sứ hai tay tê chồn, toàn thân mất hết hơi sức chẳng khác gì bị bại liệt vội rút tay về để thánh hỏa lệnh rơi xuống sàn.

Trương Vô Kỵ bèn thò tay vào bọc y lấy bốn chiếc thánh hỏa lệnh trước sau đó mới nhặt hai lệnh bài trên sàn thuyền nói:

- Thế nào? Người có muốn thử thêm lần nữa hay không?

Diệu Phong Sứ mặt tái ngắt, chỉ lẩm bẩm:

- Người không phải là người, người là ma quỷ, người là ma quỷ.

Ỡ định nhảy trở về thuyền nhỏ, nhưng trượt chân lão đảo muốn ngã. Lưu Vân Sứ liền nhảy tới bồng Ỡ trở về. Chiếc thuyền nhỏ liền dựng buồm lên, Công Đức Vương cầm dây buộc, hai tay kéo một cái, nghe soẹt một tiếng dứt ngay, hai chiếc thuyền liền tách ra. Trương Vô Kỵ vòng tay nói:

- Đắc tội thật nhiều xin các vị lượng thứ cho.

Bọn Công Đức Vương mắt người nào cũng hầm hầm đầy thù hận không ai đáp lại lời nào. Chiếc thuyền lớn thuận gió trôi về hướng tây, hai chiếc thuyền xa nhau dần. Đột nhiên Đại Ỡ Ti kêu lên:

- Bọn giặc này giỏi thật.

Bà ta nhảy vọt xuống biển, Trương Vô Kỵ kinh hoảng vội vàng chuyển tay lái. Chỉ thấy một dòng máu từ dưới biển nổi lên, rồi ở cách một quãng lại có một dòng máu khác, trong giây lát tất cả đếm được sáu đốm máu. Nghe sạch một tiếng, Đại Ỡ Ti từ dưới biển vọt lên, trên miệng ngậm một thanh đoản đao, tay phải cầm tóc một người Ba Tư. Trương Vô Kỵ vội vàng quay thuyền lại đón nhưng vì chiếc thuyền quá lớn, muốn quay đầu lại mà không phải hạ buồm đành phải đánh một vòng thật lớn mới từ từ đến gần. Tử Sam Long Vương bơi lội ở dưới biển không khác gì cá, chẳng mấy chốc đã đến bên thuyền, tay nắm vào dây neo nhún một cái, thân hình bay vọt lên, luôn cả gã Ba Tư kia cũng cùng vọt lên trên sàn thuyền.

Cả bọn ai nấy lạnh người biết người Ba Tư có bụng chơi ác, đợi bọn Công Đức Vương qua được thuyền nhỏ rồi liền lấy chiếc buồm che đi cho người bơi lội giỏi lặn xuống bên cạnh thuyền, định đục cho chìm thuyền của Trương Vô Kỵ. May là Tử Sam Long Vương nhìn thấy những bọt hơi của bọn người lặn dưới nước nhảy xuống biển giết được sáu tên, lại còn bắt sống một đứa.

Bà ta đang định tra hỏi gã Ba Tư bỗng nghe một tiếng nổ lớn nơi đuôi thuyền, khói đen bốc lên. Chiếc thuyền chòng chành như trúng phải đạn đại bác, đuôi thuyền gỗ bay tứ tán. Bọn Trương Vô Kỵ thấy một làn hơi nóng phả vào mặt, vội vàng nằm phục xuống.

Đại Ỡ Ti kêu lên:

- Bọn này gian ác thật.

Bà ta chạy ra khoang sau thấy đuôi thuyền bị thủng một lỗ lớn, chiếc bánh lái đã bay mất không biết nơi đâu, nước biển theo lỗ thủng đổ vào ào ào. Đại Ỡ Ti dùng tiếng Ba Tư hỏi gã bị bắt mấy câu rồi giơ tay lên đập xuống, đầu gã nát bấy, giờ chân đá luôn xuống biển nói:

- Tôi chỉ tưởng họ toan đục thuyền, đâu có ngờ họ lại buộc thuốc nổ vào bánh lái.

Bây giờ chiếc thuyền của bọn Công Đức Vương đi đã xa, Đại Ỡ Ti dù bơi có giỏi thế nào chẳng nữa cũng không thể nào đuổi kịp. Cả bọn yên lặng nhìn

nhau, đành bó tay không làm gì khác được. Triệu Mẫn buồn bã đưa mắt nhìn Trương Vô Kỵ, nghĩ thầm: “Thuyền địch chẳng mấy chốc sẽ đuổi đến nơi, mình thật chết không có đất mà chôn”.

Chiếc thuyền đó thân thật lớn, trong một giờ một khắc chưa thể nào chìm hết được. Ngay lúc đó, Đại Ý Ti bỗng quay sang xí xỏ nói với Tiểu Siêu mấy câu tiếng Ba Tư, Tiểu Siêu cũng dùng tiếng Ba Tư đáp lại, hai người một hỏi một trả lời, thần sắc biến đổi bất định. Chỉ thấy Tiểu Siêu đưa mắt nhìn Trương Vô Kỵ, đôi má ửng hồng cực kỳ e thẹn. Đại Ý Ti lại gay gắt hỏi dồn. Hai người nói chuyện thật lâu, dường như tranh biện chuyện gì, về sau Đại Ý Ti lại như khuyên nhủ Tiểu Siêu nhận lời làm việc gì đó, nhưng nàng chỉ nhất quyết lắc đầu không chịu. Sau cùng nàng đưa mắt nhìn Trương Vô Kỵ, thở dài một tiếng, nói vài ba câu. Đại Ý Ti giang tay ôm nàng vào lòng không ngừng hôn hít cô gái, hai người nước mắt cùng chảy xuống như mưa. Tiểu Siêu thút thít khóc mãi không thôi, còn Đại Ý Ti thì ngọt ngào an ủi nàng.

Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn, Chu Chi Nhược ba người ngơ ngác, không hiểu chuyện gì. Triệu Mẫn ghé tai Trương Vô Kỵ nói nhỏ:

- Anh xem, hai người trông giống nhau quá.

Trương Vô Kỵ bàng hoàng, thấy Đại Ý Ti và Tiểu Siêu cùng có bộ mặt trái soan cực kỳ thanh tú, mũi cao da trắng, ánh mắt long lanh, khuôn mặt phải giống nhau đến sáu bảy phần. Có điều khuôn mặt Tiểu Siêu, nét người Hồ Ba Tư chỉ còn còn loáng thoáng, còn Đại Ý Ti thoát nhìn là biết ngay không phải người Trung Thổ. Chàng nhớ lại khổ đầu đà Phạm Dao khi ở tiểu điểm nơi Đại Đô khi thấy Tiểu Siêu đã nói mấy câu: “Giống quá, giống quá”, thì ra giống đây là nói Tiểu Siêu giống Tử Sam Long Vương. Vậy Tiểu Siêu là em gái bà ta chăng? Hay là con ruột?

Trương Vô Kỵ lại nghĩ ngay đến cha con Dương Tiêu, Dương Bất Hối lúc nào cũng đề phòng Tiểu Siêu, mỗi khi chàng hỏi tại sao lại đối với một cô bé con mà có phần ngại ngùng như đối phó với đại địch, Dương Tiêu chỉ trả lời rất mù mờ. Bây giờ chàng mới rõ ràng, Dương Tiêu cũng nhìn thấy dung mạo Tiểu Siêu giống Tử Sam Long Vương, có điều không có chứng cứ, lại thấy Trương Vô Kỵ có ý bênh vực cô ta thành thử không tiện nói thẳng. Đến như Tiểu Siêu cố ý méo mòm, nhăn mũi cố ý giả làm một cô gái xấu xí, cũng là cốt để che đậy đây thôi.

Đột nhiên chàng nghĩ ra một việc: “Tiểu Siêu trà trộn lên Quang Minh Đỉnh để làm gì? Sao nàng lại biết được cửa ra vào bí đạo, hẳn là do Tử Sam Long Vương sai nàng đến, cốt để đánh cắp Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp. Nàng chịu làm một tì nữ hầu hạ ta, chung sống với nhau đến cả hai năm qua, ta có bao giờ đề phòng đâu, pho tâm pháp này chính nàng đã đọc qua rồi, sau này nếu như có sao lại, thật dễ dàng như lấy đồ trong túi. Chao ôi! Ta vẫn tưởng nàng là một cô bé ngây thơ, ngờ đâu nàng cũng đầu những mưu mô tâm kế. Hai năm qua ta khác gì người trong mộng, sa vào bẫy của nàng mà có biết gì đâu! Trương Vô

Ky ơi là Trương Vô Kỵ, người vốn cả tin người, đâu đâu cũng bị người ta lừa dối, đến ngay một con tiểu a đầu cũng đem người ra đùa trên tay được”. Chàng nghĩ đến đây, không khỏi trào lên một nỗi căm ghét.

Ngay lúc đó, Tiểu Siêu lại đưa mắt nhìn chàng. Trương Vô Kỵ thấy trong ánh mắt nàng nhu tình vô hạn, không thể nào bảo là giả dối được, trong lòng bỗng nổi lên một nỗi dạt dào, nghĩ đến khi chiến đấu với lục đại môn phái trên Quang Minh Đỉnh, nàng đã xả thân bảo vệ cho mình, hai năm qua chăm chút hậu hạ, mình nghi ngờ nàng như thế không oan uổng lắm sao? Chàng còn đang ngần ngừ, chiếc thuyền lắc mạnh một cái, chìm xuống thêm một khoảng lớn.

Đại Ý Ti nói:

- Trương giáo chủ, các vị không việc gì phải kinh hoàng. Đợi thuyền của người Ba Tư tới đây, tôi và Tiểu Siêu ắt có biện pháp đối phó. Từ Sam Long Vương tuy là phận nữ nhi nhưng cũng biết ai làm người ấy chịu, không dám để cho quý vị bị liên lụy đâu. Trương giáo chủ và Tạ tam ca đãi tôi ơn nặng tày non, Đại Ý Ti lúc này xin được cảm tạ.

Nói xong bà ta phục xuống lạy, Trương Vô Kỵ và Tạ Tôn vội vàng hoàn lễ, nghĩ thầm: “Bọn người Ba Tư hành sự độc ác, thế nào cũng đem bà ta ra thiêu sống, chắc cũng không tha gì bọn mình”.

Chiếc thuyền vẫn từ từ chìm xuống, nước đã vào đến trong khoang. Trương Vô Kỵ ôm Ân Ly, Chu Chỉ Nhược ôm Triệu Mẫn, cùng trèo lên đà cột buồm. Tiểu Siêu bỗng chỉ tay về hướng đông, khóc òa lên. Mọi người nhìn theo hướng tay nàng, thấy tận tít mù khơi những cánh buồm lấm chắm. Một hồi lâu sau, bóng những chiếc buồm đó lớn dần, chính là hơn một chục chiếc thuyền lớn của Ba Tư đã đuổi tới.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Nếu như ta là Đại Ý Ti, thà rằng nhảy xuống biển chết còn hơn là chịu bị bắt đem hỏa thiêu”. Tuy nhiên thần sắc bà ta vẫn bình tĩnh thản nhiên, không có vẻ gì kinh hãi chàng không khỏi bội phục: “Bà ta đứng đầu trong tứ đại pháp vương, quả không phải tầm thường. Nghĩ lại năm xưa Ứng Vương, Sư Vương, Bức Vương là những hào kiệt lớn tuổi đã thành danh, còn bà ta chỉ là một cô gái trẻ măng, vậy mà lại đứng trên cả ba người, đâu phải chỉ vì công lao một ngày mà được, cũng phải có chỗ hơn người”.

Khi thấy đoàn thuyền Ba Tư mỗi lúc một gần, chàng nghĩ thầm: “Ta đắc tội với các Bảo Thụ Vương không phải nhỏ, nếu rơi vào tay họ thì khó mà mong sống được. Chỉ có điều phải nghĩ cách làm sao để nghĩa phụ, Triệu cô nương, Chu Chỉ Nhược, biểu muội được an toàn. Tiểu Siêu hỏi Tiểu Siêu, ôi! Thà rằng để em đối với ta bất nghĩa chứ không thể nào ta đối với em bất nhân”.

Đoàn thuyền Ba Tư tới gần, các khẩu đại pháo trên thuyền đều chĩa thẳng vào cột buồm chiếc thuyền đang chìm, khi còn cách chừng hai chục trượng thì lập tức hạ buồm thả neo. Trí Tuệ Vương cười ha hả cực kỳ đắc ý, kêu lên:

- Chúng mày có chịu hàng chưa?

Trương Vô Kỵ lớn tiếng nói:

- Nghĩa sĩ Trung Thổ, thà chết không khuất phục, sao lại đầu hàng? Người có giỏi thì dùng võ công xem ai hơn ai thua nào.

Trí Tuệ Vương cười nói:

- Đại trượng phu đầu trí không đầu sức, mau mau đưa tay chịu trời đi.

Đại Ý Ti bỗng nhiên lớn tiếng nói mấy câu tiếng Ba Tư, giọng nói hết sức nghiêm chính. Trí Tuệ Vương ngạc nhiên, cũng đáp lại bằng tiếng Ba Tư. Hai người nói qua nói lại đến hơn chục câu, rồi gã Đại Thánh Vương cũng chen vào hỏi thêm. Nói thêm mấy câu nữa, thuyền lớn liền thả xuống một chiếc thuyền nhỏ, có tám tên thủy thủ chèo thuyền, bơi qua. Đại Ý Ti nói:

- Trương giáo chủ, tôi và Tiểu Siêu qua bên kia trước, xin quý vị chờ đây giây lát.

Tạ Tôn gần giọng nói:

- Hàn phu nhân, Minh giáo Trung Thổ đãi bà không bạc. Hung suy an nguy của bản giáo đều ở một mình Vô Kỵ mà thôi, nếu bà bán rẻ chúng tôi, cái mạng Tạ Tôn này không đáng nói, thế nhưng nếu như hại đến một cái lông, sợi tóc của Vô Kỵ, Tạ Tôn dẫu thành ma cũng không tha cho bà đâu.

Đại Ý Ti cười khẩy nói:

- Con nuôi ông là vàng là ngọc, còn con gái tôi thì là đất là bùn hay sao?

Nói xong cầm tay Tiểu Siêu, nhẹ nhàng nhảy một cái rơi ngay xuống chiếc thuyền con. Tám tên thủy thủ chèo nhanh như bay, quay về thuyền của người Ba Tư. Mọi người nghe bà ta nói câu đó, đều ngạc nhiên. Triệu Mẫn nói:

- Tiểu Siêu quả đúng là con gái bà ta.

Nhìn theo xa xa thấy Đại Ý Ti và Tiểu Siêu lên chiếc thuyền lớn, đứng ở đầu thuyền, cùng các Bảo Thụ Vương nói chuyện, còn chiếc thuyền của mình vẫn chìm dần, chiếc cột buồm từng tấc, từng tấc từ từ hạ xuống.

Tạ Tôn thở dài:

- Không phải người cùng chủng tộc với mình, tâm hồn cũng khác xa. Vô Kỵ con ơi, ta quen nhâm Hàn phu nhân, còn con thì quen nhâm Tiểu Siêu. Vô Kỵ, đại trượng phu lúc cơ lúc duỗi, mình cố gắng chịu đựng cái nhục nhất thời, để tìm cách chạy trốn. Trên vai con đảm đương gánh nặng, nghìn vạn dân trăm họ Trung Nguyên, ai ai cũng mong Minh giáo phát ngọn nghĩa kỳ, khu trừ Thát tử. Khi nào thời cơ đến, con cứ một mình thoát thân, đừng phải lo gì cho ai cả. Con đứng đầu của một giáo phái, nặng nề lớn bé phải biết phân biệt cho rõ ràng.

Trương Vô Kỵ còn trầm ngâm chưa trả lời, Triệu Mẫn đã hứ một tiếng nói:

- Cái mạng mình còn lo chưa xong, nói gì Thát tử với không Thát tử. Ông bảo người Mông Cổ tốt hay người Ba Tư tốt?

Chu Chỉ Nhược từ nãy vẫn không nói năng gì đột nhiên chen vào:

- Tiểu Siêu đối với Trương công tử tình ý thâm trọng, quyết không thể nào phản bội mình đâu.

Triệu Mẫn nói:

- Thế cô không thấy Tử Sam Long Vương nâng nặc bức bách cô ta hay sao? Tiểu Siêu lúc đầu không chịu, nhưng sau bị ép quá, rồi cũng phải chịu, còn giả vờ khóc lóc một hồi nữa.

Lúc này cột buồm chỉ còn cách mặt biển chừng hơn một trượng, mỗi lần sóng biển tạt vào, nước bắn lên khiến ai nấy mặt mày ướt đầm. Triệu Mẫn đột nhiên cười nói:

- Trương công tử, cả bọn cùng chàng chết chung một chỗ càng tốt. Tiểu Siêu gian trá âm hiểm nên không được chết chung với chúng mình.

Câu nói đó vốn là một câu nói đùa, nhưng bên trong tình nghĩa thật triền miên. Trương Vô Kỵ nghe thật cảm động, nghĩ thầm: “Ta không lấy được tất cả một lượt, nhưng cùng ba cô chết chung một chỗ, cũng không uổng chút nào”. Chàng quay lại nhìn Triệu Mẫn, rồi lại nhìn Chu Chỉ Nhược, rồi nhìn xuống Ân Ly trong lòng mình. Ân Ly lúc này vẫn hôn mê chưa tỉnh, còn Triệu Chu hai nàng má đỏ hồng, thêm những giọt nước lấm tẩm trên mặt chẳng khác gì những giọt sương trên bông hoa buổi sớm, nàng họ Triệu tươi tắn như nụ hồng, còn nàng họ Chu tú lệ như chi lan, khiến đột nhiên chàng thấy trong lòng thật bình an vui sướng.

Bỗng thấy trên hơn một chục chiếc thuyền Ba Tư tiếng hoan hô vang dậy. Cả bọn Trương Vô Kỵ giật mình, cùng chăm chú nhìn qua thấy trên tất cả mọi chiếc thuyền người Ba Tư đều quì phục xuống sàn, hướng về chiếc thuyền lớn hành lễ. Trên chiếc thuyền lớn các Bảo Thụ Vương cũng quì xuống tại đầu thuyền, chính giữa một người ngồi trên ghế, trông hình như là Tiểu Siêu nhưng vì quá xa nên nhìn không rõ. Cả bọn kinh nghi bất định, không biết bọn người Ba Tư đang làm trò quái quỷ gì. Bọn người Hồ hoan hô một chặp rồi đứng cả lên nhưng vẫn không ngừng xí xỏ, giọng điệu cực kỳ sung sướng, dường như có chuyện gì thật vui mừng.

Một lúc sau, chiếc thuyền nhỏ lại quay lại, trong thuyền ngồi chính là Tiểu Siêu. Nàng vẫy tay nói:

- Trương công tử, xin tất cả các vị cùng lên chiếc thuyền lớn. Minh giáo Ba Tư quyết không làm hại các vị đâu.

Triệu Mẫn hỏi lại:

- Sao vậy?

Tiểu Siêu đáp:

- Các vị qua rồi sẽ biết. Nếu như có ý làm hại thì Tiểu Siêu ăn nói làm sao với Trương công tử?

Tạ Tồn đột nhiên hỏi:

- Tiểu Siêu, cô lên làm giáo chủ của Minh giáo Ba Tư, phải không?

Tiểu Siêu cúi đầu không trả lời. Một lúc sau, đôi mắt to ứa ra hai hàng lệ trong như ngọc. Ngay khi đó, tai Vô Kỵ bỗng ù đi, mọi việc tiền nhân hậu quả chàng cũng đoán được bảy tám phần, trong lòng cực kỳ đau đớn, lại vô cùng cảm kích, nói:

- Tiểu Siêu, mọi sự em gánh chịu chẳng qua cũng chỉ vì tôi.

Tiểu Siêu nghiêng đầu qua, không dám nhìn thẳng vào mặt chàng. Tạ Tồn thở dài:

- Đại Ý Ti có đứa con như thế, không hổ cho anh danh một đời của Tử Sam Long Vương. Vô Kỵ, thôi mình qua đi.

Nói xong ông nhảy xuống thuyền trước. Kế đến Chu Chỉ Nhược bỗng Ân Ly nhảy xuống theo, Trương Vô Kỵ cũng ôm Triệu Mẫn xuống thuyền.

Tám tên thủy thủ quay thuyền lại, bơi về hướng chiếc thuyền lớn. Khi còn cách chiếc thuyền chừng mười trượng, các Bảo Thụ Vương đã cùng khom mình nghinh tiếp giáo chủ. Tất cả lên trên đại hạm rồi, Tiểu Siêu dặn dò mấy câu, lập tức có người cung kính dâng lên khăn lau mặt, đồ ăn rồi dẫn mọi người vào phòng thay quần áo ướt.

Trương Vô Kỵ thấy căn phòng chàng vào cực kỳ rộng rãi, trong phòng đầy ngọc ngà châu báu, bày biện thật nhiều đồ quý giá, còn đang lau người nghe kệt một tiếng cửa phòng mở ra, một người tiến vào chính là Tiểu Siêu. Nàng cầm trên tay một chiếc quần lót, một trường bào nói:

- Công tử, để em hầu chàng thay quần áo.

Trương Vô Kỵ trong lòng chua xót, nói:

- Tiểu Siêu, em bây giờ giáo chủ của tông giáo rồi, nói đúng ra tôi còn ở dưới quyền em nữa, việc gì phải làm những việc này?

Tiểu Siêu năn nỉ:

- Công tử, đây là lần cuối cùng. Từ nay hai đứa mình đông tây xa xôi vạn dặm, không biết có còn bao giờ gặp lại nhau không, đâu em có muốn hầu hạ chàng một lần nữa, cũng không còn được.

Trương Vô Kỵ đau lòng không nói nên lời, chỉ đành để nàng như vẫn thường làm, thay áo, cài khuy, thắt dây lưng, rồi lấy chiếc lược ra chải đầu cho chàng.

Trương Vô Kỵ thấy nàng nước mắt rung rung, đột nhiên trong lòng khích động, giơ tay ôm tấm thân thon nhỏ của cô gái vào lòng. Tiểu Siêu “A” lên một tiếng, thân thể run rẩy, Trương Vô Kỵ hôn lên trên đôi môi nàng một cái, nói:

- Tiểu Siêu, lúc đầu tôi lại tưởng em lừa dối tôi, đâu có ngờ em đối với tôi sâu đậm đến thế.

Tiểu Siêu nép đầu vào bộ ngực nở nang của Vô Ky, nói nhỏ:

- Công tử, lúc đầu em quả có lừa dối chàng thật. Mẹ em vốn là một trong ba thánh nữ của tông giáo, được phái sang Trung Thổ tích lập công đức để rồi trở về Ba Tư, tiếp nhiệm chức vụ giáo chủ. Ngờ đâu mẹ em gặp cha em rồi, tình ý không dứt ra được nữa, đành phải phản giáo để cùng cha em thành hôn. Mẹ em biết tội mình rất nặng, nên đem chiếc nhẫn thánh xử nữ bằng bảo thạch bảy màu truyền lại cho em, sai em trà trộn lên Quang Minh Đỉnh ăn trộm Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp. Công tử, chuyện đó em đã dấu chàng nhưng trong lòng em, em chưa bao giờ làm điều gì không phải với anh. Em đã nguyện rằng em chẳng màng chức vụ giáo chủ Minh giáo Ba Tư, chỉ mong được làm một đứa tôi đòi, cả đời hầu hạ anh, vĩnh viễn không bao giờ xa anh thôi. Em cũng đã từng nói cho chàng hay rồi, có phải không? Chàng cũng đã bằng lòng như thế, có phải không?

Trương Vô Ky gạt đầu, ôm tâm thân nhỏ nhắn của Tiểu Siêu để lên lòng, lại cúi xuống hôn nàng lần nữa. Đôi môi mềm mại của cô gái ướt đẫm nước mắt, vừa ngọt ngào, vừa cay đắng. Tiểu Siêu lại nói:

- Em đã nhớ hết Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp nhưng quyết không vì có lòng phản bội anh. Nếu không phải vì ngày hôm nay ở vào đường cùng, em chẳng bao giờ nói ra cả...

Trương Vô Ky nhẹ nhàng nói:

- Bây giờ thì anh biết rồi.

Tiểu Siêu ngậm ngùi nói tiếp:

- Khi em còn bé, thấy mẹ em ngày đêm không an, lúc nào cũng sợ hãi, cố gắng che dấu dung nhan của mình, hóa tang thành một bà già xấu xí. Mẹ em lại không cho em được ở gần, đem gửi một người khác nuôi, hai ba năm mới đến gặp em một lần. Lúc đó em cũng đã hiểu rồi, mẹ em cực kỳ mạo hiểm để cùng cha em thành hôn. Công tử, nếu như hôm nay không gặp chuyện thế này, chẳng nói chức vụ giáo chủ, ngay cả làm nữ hoàng toàn thế giới em cũng chẳng màng.

Nói đến đây hai má nàng đỏ hồng lên như bốc lửa. Trương Vô Ky thấy người con gái chàng đang ôm trong tay người nóng rục lên, trong lòng xúc động, bỗng nghe tiếng của Đại Ý Ti từ ngoài vọng vào:

- Tiểu Siêu, nếu con không khắc chế được tình dục, ấy là làm hại tính mệnh của Trương công tử đó.

Thân hình Tiểu Siêu run lên, nàng vội trườn ra ngoài nói:

- Công tử, từ nay trở đi chàng đừng nhớ tới em làm gì. Ân cô nương theo mẹ em lâu ngày, đối với chàng tình thật sâu đậm, quả xứng đôi vừa lứa với anh.

Trương Vô Kỵ nói nhỏ:

- Bọn mình tấn công ra, bắt giữ một hai Bảo Thụ Vương, ép họ phải thả mình về đảo Linh Xà.

Tiểu Siêu buồn bã lắc đầu nói:

- Lần này họ có kinh nghiệm rồi, Tạ đại hiệp, Ân cô nương tất cả mọi người đều có người Ba Tư kè dao vào cổ, mình chỉ động đây, là họ lập tức giết ngay.

Nói xong nàng mở cửa khoang ra, thấy Đại Ý Ti đứng tại bên ngoài, hai người Ba Tư cầm trường kiếm đứng ngay sau lưng. Hai người đó khom lưng chào Tiểu Siêu, nhưng mũi kiếm vẫn để ngay lưng Đại Ý Ti không rời.

Tiểu Siêu ngang nhiên đi tới trên sàn, Trương Vô Kỵ đi theo phía sau, quả nhiên thấy Tạ Tốn cả bọn đều có võ sĩ Ba Tư đứng sau lưng cầm kiếm uy hiếp. Tiểu Siêu nói:

- Công tử, ở đây có linh dược trị thương của Ba Tư, chàng lấy mà chữa cho Ân cô nương.

Nói xong dùng tiếng Ba Tư dặn dò mấy câu, Công Đức Vương liền lấy ra một bình thuốc cao đưa cho Trương Vô Kỵ. Tiểu Siêu lại nói:

- Em ra lệnh cho người đưa các vị về Trung Thổ, thôi mình từ biệt nhau nơi đây. Tiểu Siêu thân ở Ba Tư nhưng ngày ngày cầu cho công tử được phúc thể khang ninh, mọi việc như ý.

Nàng nói nhưng giọng nghẹn ngào, Trương Vô Kỵ nói:

- Em ở nơi hang hùm miệng sói, mọi việc nên cẩn thận.

Tiểu Siêu gật đầu ra lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị thuyền bè. Tạ Tốn, Ân Ly, Triệu Mẫn, Chu Chỉ Nhược từng người đi qua. Tiểu Siêu đem đao Đồ Long và kiếm Ý Thiên giao lại cho Trương Vô Kỵ, nở một nụ cười tê tái, giơ tay vẫy chào.

Trương Vô Kỵ không biết phải nói sao, chỉ đứng xuất thần giây lát rồi nhảy lên thuyền. Chiếc thuyền lớn của Tiểu Siêu đang đứng có tiếng tù và u u vang động, hai bên cùng giương buồm lên, mỗi lúc một xa dần. Thế nhưng vẫn thấy Tiểu Siêu đứng ở đầu thuyền, dăm dăm nhìn về hướng Trương Vô Kỵ. Khoảng biển giữa hai người càng lúc càng xa, chiếc thuyền của nàng chỉ còn là một cái chấm nhỏ, sau cùng biến cả mệnh mông, tiếng gió thổi vào buồm tưởng như mang theo cả tiếng ai nức nở, nghẹn ngào.